

Dues exposicions de debò

Una mostra amb elements abandonats i el llegat de dos artistes reactiven la Fabra i Coats

Foto: Eva Carasol

Quins són els límits entre la vida i l'art? Per què el que està dins d'un museu és considerat una obra artística? Sobre aquestes qüestions posa el focus Martí Anson (Mataró, 1967) a *Una exposició de debò* (<https://continguts-www.barcelona.cat/fabraicoats/centredart/ca/projectes/3811>), a la Fabra i Coats. Si Marcel Duchamp va posar un urinari de porcellana en un museu i va donar-li una nova dimensió titulant-lo *Font*, Anson "abandona" un grapat de fustes per les sales de la fàbrica. Això sí, les marca curiosament amb cartel·les que assenyalen que l'espectador es troba davant d'un "Llistó de fusta", tot afegint l'any, el tipus de fusta, la mida i el número d'edició en un exercici de revisió dels paratextos artístics.

En aquesta exposició "de debò", l'artista reconeix que expressa el seu estat vital actual que és de total incomprensió del que passa al nostre voltant. Davant d'aquesta impossibilitat de treure l'entrellat, d'aquesta incapacitat d'abordar la realitat a través de les formes, l'única via que ha trobat a estat aquest crear "amb abandonament" i també de manera col·lectiva. Efectivament, hi han participat alumnes seus de la facultat de Belles Arts, que són qui manipulen els objectes per imprimir-los, o no, una forma que sempre és provisional. "L'obra d'art és el tauló", assevera capcot Martí Anson, que tanmateix ha recorregut a petites picades d'ull adreçades a l'espectador, unes "pistes absurdes i idiotes" per mirar d'encendre-li un somriure i no només fer-li alçar les celles. Per exemple, una "pista" podria ser la capsa de targetes de presentació que sura en una piscina enorme de plàstic.

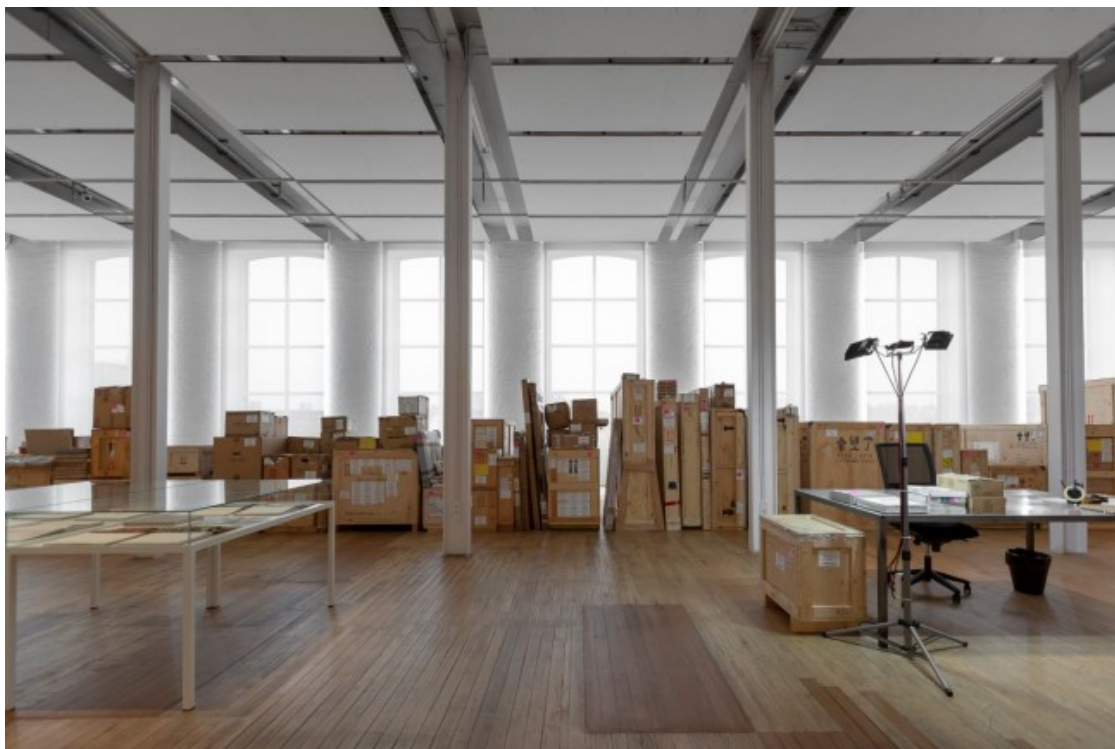

Foto: Eva Carasol

L'espectador és qui fa la feina, qui ha de passejar entre aquests elements abandonats i experimentar sensacions, jugar a topar contra el no-sentit i deixar-se sorprendre. "Sobretot no hi ha res a entendre", adverteix el també arquitecte. Potser sí que la primera sala, a la planta baixa, l'escampall fa pensar en el descampat ?opina l'artista? d'una ciutat "on hi ha porqueria i la gent es posa a crear". En tot cas, "és una experiència d'acció, no intel·lectual", assevera. Sí que hi ha, però, una voluntat crítica adreçada a les mateixes institucions museístiques: "Els museus no evolucionen per tal de seguir i entendre el que està passant, són com apps sense explicacions", etziba. Això es tradueix en una sèrie de gestos quotidians que duren a terme els estudiants/constructors ?ell, depèn de com es llevi, anirà o no a la fàbrica? i que subreptíciament travessaran els murs d'un museu per ficar entre quatre parets la vida, intentant immobilitzar un flux per sí mateix inaprehensible.

Aquesta qüestió, és a dir, quin rol han de jugar els museus més enllà de petrificar les creacions, també preocupa la directora de la Fabra i Coats, Joana Hurtado Matheu, alleujada per poder posar en marxa la fàbrica i omplir-la d'exposicions després dels buits mesos de pandèmia. Perquè en paral·lel a *Una exposició de debò* (<https://continguts-www.barcelona.cat/fabraicoats/centredart/ca/projectes/3811>), i les dues fins al 23 de maig de 2021, tenim *The late estate Broomberg & Chanarin* (<https://continguts-www.barcelona.cat/fabraicoats/centredart/ca/projectes/3812>), un exercici de taxidèrmia, segons com, que adopta la forma també de performance, ja que la qüestió aquí ?com en l'altra exposició? és copsar "el canvi, el pas del temps", en paraules d'Hurtado. Partint de la separació dels dos artistes anglosaxons que configuraven el *team* Broomberg & Chanarin, la mostra consisteix en el fet que una arxivera anirà catalogant en directe el llegat que han deixat després de 23 anys de treball conjunt. Per això va venir d'Anglaterra ?cosa que no va ser gens fàcil amb el Brexit ben fresc? un camió articulat de 13 metres de longitud de Londres a Barcelona. "Vam contactar amb ells just quan s'acabaven de separar, cosa que tothom veia com un suïcidi; galeristes i editors es van posar les mans al cap perquè funcionaven molt bé", explica Joana Hurtado. Capgirant la situació, però, la mateixa directora del centre els va demanar què pensaven fer amb el seu llegat conjunt: "Això mateix és l'exposició, ja que permet fer saltar pels aires aquesta necessitat d'explicar-ho tot, i veure què n'hem de fer dels llegats i quins discursos els poden atribuir".

Foto: Eva Carasol

El resultat és una sala amb tot de capses per obrir, i alguns dels treballs fotogràfics realitzats pels artistes emmarcats a la paret i en vitrines, com ara una foto de la plaça Catalunya de Barcelona que no està datada, però sembla dels anys 40, amb un collage d'uns soldats disparant.

"La primera foto la vam fer el 1998 i és d'una dona abans d'una operació", explica via virtual Oliver Chanarin (Londres, 1971), "tot i que tant els pacients com els metges ens van donar l'autorització per fer una sèrie de fotografies i que teníem tots els consentiments necessaris, no deixa de ser una imatge avui dia transgressora". El tema de les institucions, siguin presons, hospitals o psiquiàtrics, ha estat un dels ossos a rosegat d'aquests investigadors creatius. Per exemple, Chanarin reconeix que una de les fotos més "dures" que ha fet mai va ser en un hospital psiquiàtric als afores de Nàpols el 2004. "Vam haver de negociar molt per poder-hi entrar però, un cop a dins, vam tenir carta blanca i el que vam veure ens va deixar parats: malalts deambulant, molts d'ells descalços, i vam trobar un home lligat perquè, segons ens van dir, era violent, i tenia un forat al llit perquè pogués defecar directament estirat. Va ser molt difícil ser testimoni de tot allò".

Oliver Chanarin i Adam Broomberg presenten virtualment l'exposició del seu llegat a la Fabra i Coats. Foto: Eva Carasol

Adam Broomberg (Johannesburg, 1970) per la seva banda, evoca una fotografia que van fer per a la portada de la revista *Colours* el 2007, en la que es veuen directament les plantes dels peus d'un cadàver. "Oli feia les fotografies i vam fer coses que mai abans s'havien fet", comenta ple de nostàlgia, "Oli em va ensenyar a mirar". També assenyala la necessitat de documentar, com per exemple quan van fer una sèrie de fotografies en una presó d'alta perillositat de Johannesburg, el nom de les persones que hi apareixen. I rebla: "La fotografia és un traductor molt mandrós de l'art."

Foto: Eva Carasol

Una exposició de debuts (<https://continguts-www.barcelona.cat/fabraicoats/centredart/ca/projectes/3811>) i **The late estate Broomberg & Chanarin** (<https://continguts-www.barcelona.cat/fabraicoats/centredart/ca/projectes/3812>)

Fins al 23 de maig de 2021 a la Fabra i Coats.

El centre d'art contemporani acull les exposicions de Martí Anson i del llegat fotogràfic, que s'arxiva en directe, de Broomberg & Chanarin.

Foto: Eva Carasol